

בש"פ 2722/17 - אמל אבו סבית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2722/17

כבוד השופט י' דנציגר
אמל אבו סבית

לפני:
העוררת:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום
19.3.2017 במ"ת 42876-11-16 שניתנה על ידי כבוד
השופט א' פורת

תאריך הישיבה: ג' בניסן תשע"ז (30.3.17)

בשם העוררת: עו"ד נסרין סלאמה; עו"ד מונא אבו אליונס ח'טיב

בשם המשיבה: עו"ד הילה גורני

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' פורת) במ"ת 42876-11-16 מיום 19.3.2017, בה דחה בית המשפט את בקשת העוררת לעיון חוזר בתנאי מעצרה.

2. בהחלטתו ציין בית המשפט כי משפטה של העוררת - הנתונה במעצר עד תום ההליכים - מצוי בשלב הטיעון לעונש (דיון בעניין זה התקיים ב-22.3.2017 ובו טענה המשיבה לעונש. הטיעון לעונש בשם העוררת נדחה לבקשתה ליום 6.4.2017), לאחר שהעוררת הודתה במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו לה (עבירת הצתה, לפי סעיף 448(א))

עמוד 1

רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירת מעשה פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(3) לחוק).

3. בתסקירי שירות המבחן שהוגשו לבית המשפט בעניינה של העוררת (ביום 20.12.2016 וביום 10.1.2017) סבר השירות כי העוררת אינה מתאימה לטיפול מחוץ לכותלי בית המעצר.

העוררת - בחורה צעירה, בת 23, שהחיים לא הקלו עמה עד כה - הגישה חוות דעת פרטית מטעמה, שנערכה על ידי מרכז "התחלה חדשה", שלפיה עליה לסיים שהות במחלקה אשפוזית לגמילה מסמים, שאז תתאים להשתלב בקהילה טיפולית סגורה. כמו כן העוררת הובאה באישור בית המשפט לראיון קבלה באשפוזית במרכז לבריאות הנפש בבאר-שבע ונמצאה מתאימה לטיפול באשפוזית, בכפוף לכך שתאוותר לה קהילת המשך. בשלב מאוחר יותר התראיינה העוררת באשפוזית "אלה" מבית רטורנו, ואושרה קבלתה לאשפוזית. משכך פנתה העוררת לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרה על מנת שתשוחרר לגמילה באשפוזית "אלה".

4. בית המשפט המחוזי עמד על נסיונות הגמילה הכושלים שעברה העוררת, ובהסתמכו על עמדתו הנחרצת של שירות המבחן - בדבר הכישלון הצפוי של הליך גמילה נוסף - פסק שאין בחוות הדעת הפרטית שהוגשה או באישור קבלתה לאשפוזית "אלה" כדי לערער את תקפות עמדתו של השירות.

בית המשפט דחה את הבקשה וקבע כי בנסיבות אלה אין הצדקה לשחרר את העוררת לחלופת מעצר בטרם הסתיים ההליך הפלילי נגדה, וכי נכון יהיה להקדים את מתן גזר הדין כדי לבחון את אפשרויות השיקום שיפתחו בפני העוררת בתוך השב"ס.

5. העוררת - באמצעות באת כוחה, עו"ד נסרין סלאמה, מטעם הסניגוריה הציבורית - הציגה את נסיבותיה הקשות ויוצאת הדופן. לטענתה, לא ניתן משקל ראוי לממצאי חוות הדעת הפרטית שהוגשה על ידה ולנסיבותיה המיוחדות (ובפרט היותה מכורה לסמים במשך כשבע שנים, כשלאורך כל תקופה זו לא פגעה מעולם באיש), וכן להודאתה במיוחס לה, וסבורה כי זו הזדמנות יוצאת דופן שיש לאמצה, על אף עיתוייה המאוחר.

6. לטענת המשיבה - באמצעות באת כוחה, עו"ד הילה גורני - בית המשפט המחוזי אמור ליתן גזר דינו סמוך לאחר השלמת טיעוני העוררת לעונש בעוד כשבוע, ואין מדובר במקרה חריג המצדיק העברת העוררת בשלב כה מאוחר לאשפוזית לשם עריכת ניסיון גמילה נוסף. לשיטת המשיבה, לא נפלה שגגה בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, בנסיבות העניין ובעיתוי בו ניתנה.

7. לאחר כל אלה, הגעתי לכלל מסקנה כי לא נפלה שגגה בהחלטתו של בית המשפט המחוזי ואין מקום להתערב בה. הכלל הוא כי שקילת הליכי טיפול וגמילה מסמים מקומה בשלב גזירת עונשו של נאשם, ולא קודם לכן [השוו החלטותי בבש"פ 7937/09 משייב נ' מדינת ישראל פסקה 9 (19.10.2009) ובש"פ 7889/10 זכריה נ' מדינת ישראל פסקה 17 (2.11.2010)].

אמנם קיימים חריגים לכלל זה, אך הם לא מתקיימים, לטעמי, במקרה דנן, אף אם חלק מן הפרמטרים שמצדיקים

החלת החריג לכלל מתקיימים במקרה דנן [על החריגים ראו: בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סויסה פסקה 9 (21.3.2011) וכן השוו: בש"פ 8806/13 מדינת ישראל נ' זכאים פסקה 9 (19.1.2014)]. במקרה שלפני לא ניתן להתעלם ממספר נתונים בעלי חשיבות: העוררת נמצאת מזה שנים במעגל הסמים וקיים ספק באשר לסיכויי ההצלחה של תהליך הגמילה, נוכח נסיון העבר של העוררת. בנוסף, שירות המבחן סבר, פעמיים, כי העוררת אינה מתאימה לטיפול גמילה מחוץ לכותלי בית המעצר.

אשר על כן; הערר נדחה.

אני תקווה שגזר הדין יינתן בהקדם האפשרי, ומאחל לעוררת להצליח במאמצי הגמילה שלה בהמשך הדרך.

ניתנה היום, ג' בניסן התשע"ז (30.3.2017).

ש ו פ ט
